

ga je treba in naj se razlega kakor grom in kakor tresk — treba ga je, da ga slišijo oni, ki so bili gluhi za tiho ječanje tlačene bede. In sedaj nam porekó na ta krik: „Krivice hočejo, predpravice iščejo!“

Ne, mi sovražimo krivico, mi nečemo predpravic, mi hočemo samo dvoje: človeških pravic prvič, in drugič hočemo poštenega kruha.

Krik našega shoda naj samo zavpije na uho vsem onim, ki so poklicani: Mi smo ljudje — in sicer pošteni ljudje, ki zahtevajo v najbolj umazani obleki vendarle človeškega spoštovanja. Mi nismo kužki, da bi nas sivali z ного, da bi nam metali drobtinice z bogatih miz. Mi jih odklanjamo — mi hočemo tak kos kruha, kakor ga zaslužimo in kakor ga potrebujemo, da moremo vztrajati pri težkem delu. In če ga nam nečete dati, odreka ga tudi vam danes slovesno — naša moč!“

Za trenutek je vladal v mogočnem zboru panični molk. Naenkrat pa se je vzvalovil vihar, ki je bil tako velikanski, da je pretil udariti čez bregove in zmleti vsako zapreko ter iti sam do žitnice in si vzeti zvrhano mero. Navdušenja ni mogel udušiti celo

Peter, ki je dajal znamenja, naj molčé, naj mirujejo, da se oglasi drugi govornik.

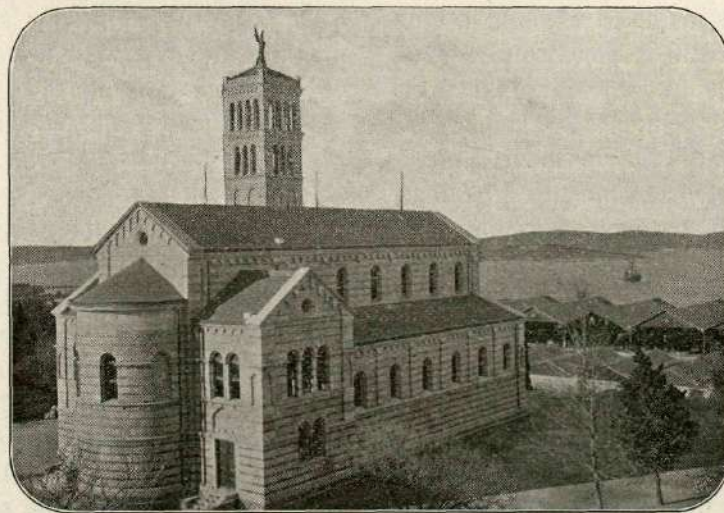
Šele čez nekaj minut se je poleglo navdušenje, da so mogli govoriti še drugi. Vsi so bili prvič na govorniškem odru. Ali v njih duše in srca je bila vržena iskra, ki jim je narekala stavek za stavkom, ki je trgala kakor kosce srca iz njih samih in jih metala med množico, ki jih je sprejemala vse z oduševljenjem in svečanim zanosom, kot bi lovila talismane življenja.

Za shod je seveda izvedelo tudi vodstvo tvornice. Seme ga je opazoval od daleč.

Ko je bil vihar navdušenja najgorji, se je Semenu vsililo vprašanje: Kaj ko bi kdo ukazal tej orjaški sili: naprej! Kako grozno bi ga pomandrala!

Vrnil se je domov in pripovedoval zbranim uradnikom, kaj je videl. Pikro je pripomnil, da je videl ob odru zdravnika, ki se je živahno pogovarjal s Petrom Rožmanom, in omenjal, da je gotovo nahujskal on vse delavce iz osvete, ker mora iz službe.

Ali ta njegova opazka ni zadela v živo. Nad zborom tvorniških uradnikov je ležalo nekaj težkega, kakor usodepolna slutnja, da se bližajo veliki dogodki. (Konec.)

MATI BOŽJA OB MORJU V PULJU.